

VLAAMSE RAAD

ZITTING 19851986

24 FEBRUARI 1986

ONTWERP VAN DECREET

houdende wijziging van het decreet van 2 juli 1981
betreffende het beheer van afvalstoffen

AMENDEMENT

voorgesteld door de heer L. Vanvelthoven C.S.

Artikel 2

Dit artikel vervangen door wat volgt :

„Artikel 2

Artikel 47, § 2 en § 3 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, wordt vervangen door de volgende bepalingen :

„§ 2. A. De heffing ten laste van de vergunninghouders

1° Het bedrag van de heffing wordt vastgesteld met inachtneming van de aard, de samenstelling en de hoeveelheid van de verwijderde afvalstoffen en de weerslag ervan op de gezondheid van de mens of op het milieu.

2° Het bedrag der heffingen wordt vastgesteld op :

a) 200 frank

1. per ton, voor het storten van industriële afvalstoffen ;

2. per kubieke meter, voor de vergunningsplichtige verwijderingswijze van afvalolie ;

b) 180 frank

I. per ton, voor het storten van huishoudelijke afvalstoffen met uitzondering van die afvalstoffen welke volgens de vergunningsvoorwaarden als afdekmaterialen zijn toegestaan op een klasse II-stortplaats ;

Zie :

79 (19851986)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet (Omslag)

2. *per ton, voor het storten van organisch slib op een klasse 1-stortplaats ;*

c) 130 frank

per ton, voor het storten van organisch slib op een klasse II-stortplaats ;

d) 70 frank

per kubieke meter, voor het storten van houtafval ;

e) 60 frank

per ton, voor het verkleinen van huishoudelijke afvalstoffen in een mechanische breekinstallatie ;

f) 50 frank

per ton, voor het verplicht verbranden van ziekenhuisafval van medische en verzorgingsactiviteiten alsook van laboratoriumactiviteiten ;

g) 40 frank

1. per ton, voor het verkleinen van huishoudelijke afvalstoffen met valorisatie van energierijke bestanddelen ;

2. per ton, voor het storten van vliegasse op een monostort ;

h) 30 frank

1. per ton, voor het verbranden van huishoudelijke afvalstoffen, zonder recuperatie van warmte ;

2. per ton, voor het composteren van huishoudelijke afvalstoffen ;

3. per ton, voor het storten van metaalslakken op een monostort ;

4. per ton, voor het lozen van gipsafval.

3° Van de milieuheffingen zijn vrijgesteld :

a) het verwijderen bij wijze van recuperatie van :

- *inerte afvalstoffen ;*
- *metaalslakken ;*
- *vliegasse ;*
- *houtafval ;*
- *gipsafval ;*
- *slachtafval ;*
- *slib van waterbehandelingsinstallaties ;*
- *autobanden ;*
- *isolatiematerialen ;*
- *industriële afvalstoffen ;*

b) het opslaan van voertuigwrakken en/of schroot op terreinen bij autopletterbedrijven als voorraad voor de continue werking ;

c) het sorteren van slib afkomstig van de aanleg van nieuwe bevaarbare waterlopen.

B. De heffing op milieubelastende produkten

1° De hierna bepaalde heffing wordt geheven ten laste van de producenten, verdelers of gebruikers van :

– *sputbussen op basis van dragersgassen (freonen) per bus van 1 liter of meer, 5 frank per stuk ;*

– spuitbussen op basis van dragersgassen (freonen) per bus van minder dan 1 liter, 3 frank per stuk ;

2° De Vlaamse Executieve kan de rubriek van de in littera B, 1° beschreven lijst uitbreiden met produkten die tegelijkertijd onderhevig worden aan de voor de desbetreffende rubriek overeenstemmende milieuheffing.

\$3. A. Wanneer een afvalstof verschillende van de in \$2, A genoemde verwijderingswijzen ondergaat is de heffing enkel verschuldigd voor de verwijderingswijze die het eerst werd toegepast.

B. De heffingen worden eens per jaar geïnd en zijn verschuldigd voor alle heffingsplichtige activiteiten in het voorbije kalenderjaar. De Vlaamse Executieve stelt nadere regelen in verband met de aangifte.

C. De afvalstoffenmaatschappij is bevoegd voor de vestiging, de inning en de invordering van de heffingen. De Vlaamse Executieve stelt nadere regelen in verband met de inning en de invordering van de heffingen. ”

VERANTWOORDING

§ 2. A. In het ontwerp van decreet wordt het principe „de vervuiler betaalt” dat één van de uitgangspunten is van het afvalstoffendecreet, totaal met de voeten getreden.

Door de schrapping in artikel 47, § 2 van de bepaling „het bedrag van de milieuheffing wordt bepaald op grond van de aard, de samenstelling en de weerslag van de verwijdering op de gezondheid van de mens of op het leefmilieu” wordt de wetgever volledig vrij gelaten wat de vaststelling van de aanslagvoeten betreft.

Het principe „de vervuiler betaalt” naar rata van de mate waarin hij vervuilt, wordt dus uitgehold. Het amendement wil hieraan verhelpen.

In het ontwerp van decreet ontbreekt iedere stimulans tot het milieuvriendelijker verwerken van afvalstoffen. Een van de argumenten tot instelling van milieuheffingen was het stimuleren van milieuvriendelijker vormen van afvalverwerking. Men kan zich zeer de vraag stellen of de voorgestelde tarieven enige stimulans inhouden.

Een voorbeeld

De gemiddelde kostprijs voor verbranding van huishoudelijke afvalstoffen bedraagt 1.000 BF/ton. De gemiddelde kostprijs voor het storten van huishoudelijke afvalstoffen bedraagt 300 BF/ton.

In het ontwerp van decreet is er tussen beide verwijderingsmethodes slechts in een verschil in heffing van 20 BF/ton voorzien. Hoe zou een belastingsverschil van 20 BF/ton een stimulans kunnen zijn om over te gaan van storten naar verbranding, al dan niet met recuperatie ?

Door belangrijkere bedragen voor te stellen die een coherent geheel vormen, is het mogelijk opnieuw een beleid te voeren dat de milieuvriendelijke verwijderingsvormen bevordert. In deze optiek moeten ook de vrijstellingen bekeken worden.

§ 2. B. Milieuheffingen op milieubelastende produkten

De instelling van een milieuheffing op produkten is in een open economie zoals de onze, een instrument tot het voeren van een leefmilieubeleid dat omzichtig dient gehanteerd.

Niettemin zijn bepaalde produkten dermate milieubelastend dat een niet-ingrijpen niet kan worden verantwoord.

Vanuit deze dubbele overweging wordt hier voorgesteld een milieuheffing in te stellen voor een produkt, namelijk spuitbussen op basis van dragersgassen. Uiteraard kunnen mettertijd andere produkten heffingsplichtig gemaakt worden.

§ 3. Inzake de vestiging, invordering en inning van de aanslag wordt de afvalstoffenmaatschappij (OVAM) aangesteld als bevoegde instantie.

De argumenten die hiervoor pleiten zijn tweërlei :

– enerzijds beschikt de OVAM tengevolge van de haar in artikel 13 van het afvalstoffendecreet toegewezen taken over een zeer uitgebreide administratieve en technische back-ground met betrekking tot de vaststelling van de heffing en daaraan gekoppeld de indeling van de

heffingsplichtigen in de in artikel 6 voorgestelde categorieën ;

– anderzijds beschikt voornoemde maatschappij tengevolge van artikelen 54 en 55 van het afvalstoffendecreet over een uitgebreide toezichtsbevoegdheid (bijvoorbeeld in verband met stortregisters, ovenregisters enzovoort). Dit verkleint uiteraard de kans op fraude.

L. VANVELTHOVEN

O. LEFEBER

P. MATTHYS

J. SLEECKX
